

ELSŐ SZERELEM

(P O J I N A K)

Vetrő Ferenc

1.

tudatom peremébe ágyasztalak
mint házunk falába a vörös kakas, vérét

ám nem keretezhetek be mindent ami körülvesz
mily kevés neked végigjárni akár az
óceán mellett
anyagod erjed erjed a
végtelenség medrében
de tágabb teret már nem érdemelhetsz

fájdalom
testem fölemészti karomat
sose öleltelek

2.

a folyó nappal éggé változik
ha mélyébe hullik is a sás a nád
mindig azon van hogy folyónak ne maradjon
de te semmihez sem hasonlítottál

ím sas leszek	szemembe vájok
és tánc leszek	testemmel ringatózom
és gyűlkes leszek	vigyázz megöllek
és ember leszek	követellek

3.

úgy kívánlak
mint földízú nedvet az ágak

a külvárosban hull legszebben a hó
köd sem szállong másutt szebben alá
mikor erre jártál biztosan láttad
hogy nem árnyékolják egymást este a
házak

azóta

kertünk végében alapot ástak
s napokkal nőtt a fal
a leárkolt csövekből szívembe
az ég kékjét gyorsan engedte be

a külvárosban örülnek csak igazán neked
a sínek is erre hajlanak
s ha már feledted a vonatok menetidejét
megbocsátanak

a külvárosban egy halállal
mint kéreg a fával
úgy ölelkeznenék

4.

egy óvatlan pillanatban a
csillár fölakasztotta magát

hát
tedd föl szomorúságod álarcát
ujjaid fond egymásba
de addig ne imádkozz míg
le nem vágod

nagyon kérlek ne gyere be

mert
véletlenül asztalomon találsz a
szenteltvízbe áztatott fenyőágat

légy könnyörületes

5.

(viaskodás a tűzzel)

hangod csigaházaké
szemed fénye pikkelyeké
összességed kevesebb a villanástól

már harag emészt
 alulmaradok
ha ha ha ha!
 gyilkod testemben üresre talált
meghúzódok a penge peremén
de ha él leszek nincs menekülés

azt hiszem szikrától pattant a tűz
egész kazal lángot tépek szét
én voltam és csak én lehettem a
kapu mögé zárt udvar helyén